

ΕΚΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΤΟΥ κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ

Είμαστε καθιεμένοι στο μεγάλο καναπέ του σαλονιού. Ήταν ή ώρα που αρχίζει και βραδώνει—ώρα τρυφερή των αναμνήσεων.

Είχα καιρό να πάω να τη δω. Κ' ένιωθα ένα είδος τήφους γι' αυτή μου την άμειλα, έπειδή ήμαρρα πως μ' αγαπούσε ή αρετικά, και πως εύχαριστείτο πραγματικά στη συντροφιά μου—άν κ' έγω δεν ήμουν, απέναντί της, παρά ένα παιδί κάποις υπερβολικά ζωηρό, που άποτειλοσε μιά φανταστική αντίθεση με τη γερωνική της σοβαρότητα, με τη λεπτή αξιοπρέπεια των τρόπων της, με το έλπιση και τυπικό της φρόνημα. Μιά έρωτική περιπέτεια, που βράσταζε δέν έξω πόσους μήνες, με είχε απομακρύνει. Για ένα τόσο μεγάλο διάστημα, δικαιολογίες δέ χοροδούαν. Της είπα, ώστόσο, άκοιτα ψέματα: ένα μικρό ταξίδι στην Εδύωπη, κάποιες άσβολίες ιδιαίτερες, έπειτα μιάν άρρωστα ξαγνική...

Με κοίταξε χαμογελάοντας, με το λεπτό τριγωνό έκεινο βλέμμα, το γεμάτο χαλούσσην κ' έπειτα, των άνωθώπων που μάς αγαλούν, άνακού προσπαθούν να μάς ποτέφουν. Κ' έτσι στά τελευταία, άναγκάστηκε να της φανερώσω την άλήθεια. Της διηγήθηκα όλη μου την ιστορία, απ' την άρχή ως το τέλος. Δέν παρέλειψα παρά μιά μικρή λεπτομέρεια, που ήταν όλοκληρη είς βάρος μου, και που φανταζόμουν ότι θα μπορούσε να της μειώσει κάποις την εκτίμησή της προς μένα. Με άκουσε χωρίς διακοπή.

Έπειτα άλλαξα ζουβέντα. Της είπα νέα που δέν ήσαν, μερικά κοινωνικά μικροσαυνδαλιζία, που τη διεσπείδαν πολύ.

Έκεινή όμως, τώρα, δέ μιλούσε. Είχε τά μάτια γυρισμένα στο παρθένο, και κοίταζε τόν ουρανό, με τά χλωμά, τά λυπημένα χρώματα. Ό ήλιος ήταν τώρα δίχως φως, άνομιματισμένος σ' ένα κυταρίσι, σά μιά μεγάλη σφαίρα πεθαμένη.

Έπειτα γύρισε τά μάτια, και με κοίταξε. Μου φάνηκε πως ήθελε κάτι να πει, και διάταξε. Έπειτα πάλι κοίταξε τη μελαγχολικήν εικόνα του παρθένου.

Έξαίνα με ρώτησε: — Καί γαρντενιζήκατε τελείως απ' το αίσθημα... Της είπα: ναί, χωρίς περιστροφές. Κοίταξε πάλι το θλιμμένο ουρανό. Κ' έπειτα, σά να νικούσε τόν κρηφό της διαγαμίου, είπε σιγά, σά να μονολογούσε:

— Κι' όμως, έγω, δέν έγω γαρντενιζέ άκόμα... Περίμενα να μού έξηγηθεί. Η φράση εκείνή, στά γερωνικά έκείνα χείλη—γιατί να το κρώσω;— μου φάνηκε λιγάκι κομική... Άλλά ό σεβασμός μου προς τη γυναίκα, που άποτειλοσε γά μένα σάν ένα σύμβολο, σφεδρόν ιερό, του Παρελθόντος, μου έξαναφάνισε άμέσως από το μυαλό, το ήλαρό συναισθημα, που πήγε μιά στιγμή να γεννηθεί...

Και τότε πάλι, ξαγνική, σά να της είχα γυζίε, δίχως να το θέλω, κάποια βαβεία και μουσική πλήρη—ίσως σ' αυτό να συντελούσε και ή χορεία, ή λεπτή και άνομοία νοσταλγία της υπερβολικής έκεινης ώρας—άρχισε, με τη σειρά της, να μού διηγείται:

— Δέν είχα παντρευτεί άκόμα. Ό πατέρας ζούσε. Το σπίτι μας ήταν πάντα, καθώς ξαίσατε, άνοιχτό. Ό πατέρας, άκόμα και στά γερωνικά του, αγαπούσε πολύ τί διασκεδάσεις. Ή μητέρα, όχι και τόσο. Έγνοούσε, για να μη χυλάση το χαιτήρι του πατέρα, πήγαινε και κείνη μαζί του, σπούς χορούς. Ή κοινωνική μας θέση, άλλως τε, ήταν τέττα, που ό διασκεδάσεις αυτές έπαιναν το χαρακτηριστήρα καθημερινών ήποχρώσεών. Γι' αυτό και το δικό μας σπίτι, καθώς σάς είπα, ήταν πάντα άνοιχτό. Δέν ήπαρχε ξένος, περατικός στην πόλη, που να μη το θεωρούσε άλαοιτηρό, να ορθί να πάει το τοπί σπτι, και να μάς έπισκεφθεί. Η μητέρα μου είχε μιά φανερή προτίμηση στον άδελφό μου. Και, όπως συμβαίνει πάντα—για να έρθει ίσως ή ίσορροπία—ό πατέρας είχε ριζέ όλη τη συμπλάθειά του σέ μένα. Μ' έπαίρειε διαρκώς μαζί, και κάθε φορά που πρηνάμε σέ χαρμιά διασκεδάσι, με κρατούσε έπιδειχτικά στο πλευρό του. Ήμουν ή αγαπημένη του. Κι' όμως δέν ήμουν παρά μιά κοπελίτσα δεκαετή γρονών, άμάλη και ξένοιαστη γιά όλα—μιά πεταλούδιτσα, έτοιμη να καεί στο πρόφο φως, που θά την τραβούσε με τη λάμψη του... Την ήμερα εκείνη, θυμάμαι, είχα έπιπνησι δίχως κέφι. Και το βράδι έπρόκειτο να πάμε σ' ένα χορό. Ήταν ή προτελευταία Κυριακή της Άποκρηάς. Και

παρ' όλο τόν ένθουσιασμό της ήλιζίας, ένιωθα πως θά μού ήταν άδύνατο να πάω μαζί τους. Είχα έναν πονοκέφαλο άνοπόφορο—κ' ένας πονοκέφαλος, στην ήλιζία εκείνη, είναι ήδη μιά μεγάλη τραγωδία. Κ' έπειτα ή ροδιότητα δέν είχε έτοιμη τη φροσιά μου—αυτή που λογάριζα να βάλω έκεινο το βράδι. Κι' αυτό ήταν ή μεγάλη συμφορά. Άργότερα, έμαθα καλύτερα τί θα πεί «μεγάλη συμφορά»... Άς είναι. Ό πατέρας ήθελε, σώνει και καλά, να με πάρει. Ή μητέρα συμφωνούσε μαζί μου, έπειδή και κείνη, όπως συνήθως, έντυε να μην έχει και μεγάλη διάθεση. Ό Νίκος μόνο χαλούσε τόν κόσμο' αυτός ήθελε να πάει στο χορό, όπωςσδήποτε, και ήμαρρα ότι ή δική μου άδιαθεσία ήταν ικανή να κείρει τόν πατέρα ν' αλλάξει άπόφαση. Στο τέλος, όμως, ό πατέρας δέν έπέμεινε. Όταν ήθελε ή ώρα που θα πήγαιναν—για πρώτη φορά στη ζωή του πήγε χωρίς μένα—μόνο με τη μητέρα και το Νίκο. Ή βραδιά μού ήταν αρκετά ζήτη' είχα μισανοιμημένο το παρθένο (κοιμούμουν μαζί με τη μητέρα), και πλάγρια νοσιότερα. Θά με είχε πάρει, έποθέτω, ό έντος όταν ξύπνησα λιγάκι τρομαγμένη. Ένωσα μέσ' στο σκοτάδι, σάν κάτι νάπεσε στην κίμαρά μου, δίπλα στο κεφάλι μου... Τινάχτηκε, όπως ήμουν. Παρά λίγο να βάλω τίς φρονές. Μου φάνηκε σά νάπεσε, ξαγνική, δίπλα μου, ένα μικρό πουλάκι πεθαμένο... Άναψα το φως. Ήταν ένα πουκιέτο μενεξέδες... Άπό πού να έφανε στην κίμαρά μου; Ό νοός μου πήγε άμέσως στο παρθένο. Πήγα με περιέργεια και κοίταξα. Έξω ήταν ήσυχία. Ή ώρα ήταν περασμένη. Άπό μακριά, πολν μακριά—ξαίσατε το πατρικό μου σπίτι; ήταν πολν μακριά απ' την πόλη—άκούγονταν, μόλις, ή φασαρία της τρελλής Άποκρηάς: ό ουρανός ήταν γεμάτος φως, από τη λάμψη των ήλεκτριζών. Θά ήταν περασμένη μεσάνυχτα. Δέ φαινόταν τίποτι στον ήχο. Μιά παρμα με μασοκαράδες περνούσε με τ' αμάξι—τότε δέν ήπαρχαν αυτοκίνητα—άλλ' αυτή, τώρα μόλις έφτανε μπροστά στη σιδερένια πόρτα κ' έξέ άλλου, ή άπόσταση ήταν πολν μεγάλη... Δέν ήμαρρα τί να βάλω με το νού μου. Ποιος να είχε ριζέ το πουκιέταίο αυτό; Κανένα ειδήλλιο νεανικό κάποις τοιμωρότερο, δέν είχε πλάχει άκομή γύρω στη ζωή μου. Ήμουν σέ μεγάλη άπορία. Έπειδή όμως ή πόρτα ήταν περασμένη, κι' από στιγμή σέ στιγμή μου ποτούσε να προβάλλουν οι δικιο μου, ανέβαλα τη λύση του άίνιγματος—άν και με είχε τρομερό βάλε σέ περασμό... Πλάγριασα, πάλι, άλλα χωρίς να χλείσω μάτι, όλη νύχτα. Φαινόταν, όμως, να κοιμήθηκα στο τέλος. Οι δικιο μου ήρθαν τά γαράματα. Όλη εκείνη τη βδομάδα, δέν έφυγε απ' το μυαλό μου αυτό το περιστατικό. Βρήκα μιά λύση πρόχειρη—άλλά που δέ με ικανοποιούσε έντελώς:

Ό κ. Ναπολ. Λαπαθιώτης

είπα ότι κάποιος θά είδε το άνοιχτό παρθένο, και πέταξε, άπλούστατα, στην τήχη το πουκιέτο...

Μετά μιά βδομάδα, την άλλη Κυριακή, ήμαστε πάλι καλεσμένοι σ' ένα σπίτι, που θα δεχόταν μακαράδες. Έκεινο το βράδι, τελείωσαν ή Άποκρηές. Δέν είχα πονοκέφαλο, και ή τουαλέτα μου ήταν έπιτέλους έτοιμη. Πήγα με το Νίκο. Ό πατέρας είχε λείψει λίγες μέρες, για μού επέιγμοια δουλειά. Δέ θέλησα να βάλω μάσφα. Φορούσα, θυμάμαι, την καινούρια φροσιά μου—ένα φρόμα σάε με ζωοτό, με ντιαντέλες μάδες γύρω-γύρω: το φρόμα αυτό έπαρχε άκόμα—χαρμια μέρα θά σάς το δείξω τόζο κλειδομένο στην παλιά μου την καρέλα, μαζί με χίλια άλλα μυζηλιμπίδια του καιρού έκεινού είναι φαγονόμο απ' το σάκορο, οι δαντέλες έγιναν ζουρέλι—άλλά δέ θέλησα ποτέ να το πετάξω...

Το βράδι έκεινο είχα, ίσα-ίσα, ένα κέφι έξαιρετικό. Και ήμουν φαίνεται, έξαιρετικά όμορφη. Τοια που πέρασαν τά χρόνια, μπορεί κανένας να έχει την ελκινότητα ν' αναφέρει, μερικά πράματα, χωρίς να έχει πρόβο να παρεξηγηθή—τί λέτε; Ήμουν τρομερά εύχαριστημένη από τόν ένάτο μου. Ή φροσιά μού μου ταίριαζε περίφημα. Κάποιος, έκεινο το βράδι, μου είχε πεί πως ήμοιαζα με γυλανό λουλουδι του άγρόφου... Άς είναι! Διασκεδάσα πολν με τίς παρσές που είχαν πλημψορεί τις δύο-σάλες. Η μουσική έπαίξε τους δύο τρελλούς χορούς της έποχής εκείνης—τρελλούς, δη σάν τους δικούς σας, βέβαια, τους τοινοτούς, άλλ' άρετικά, για κείνο τόν καιρό... Λουλουδία, σεραπανίνες, ζουρετί—σπούσε πανζουρλισμός! Ό Νίκος γόρευε χωρίς διακοπή. Έγω ήμουν άκοιμισμένη στο λάνο. Είχα παίξει μάλιστα κ'

ένα κομμάτι—επαίξα στα νιάτα μου καλούτσικα—και τὰ λουλούδια, και τὰ κομψοδέματα, έπεσαν άπάνω μου βροχή. Οι μάσκες με περιόριζαν πολύ, κ' είχα άρχισει, πράγματι, να ντρέπομαι λιγάκι. "Ημουν ξαναμμένη άπ' τὸ παίξιμο—ό χορός δὲ με τραβούσε και πολύ—κ' έβγα άέρα, θυμάρια, με μιά βενταλία—χρυσή και κόκκινη, κ' αυτό τὸ θυμάρια—πού βρήκα εκεί δίπλα, άρμυρνήν.

"Έξωρα, μὲ παρουσιάστηκε ένας πειροσός, πού δὲν τὸν είχα δει ὡς τότε μὲ σ' ἡ σάλα. Φορούσε μισή μαύρη μούσκα. Είχα πάντα φοβερή άδυναμία γιά τὰ ρούχα τού πειροσού. "Ηρθε κοντά μου, και με κοίταξε στά μάτια. "Ένα χνουδι μαύρο, άπαλό, έσκυζε μόλις άπάνω άπό δύο χείλη λεπτά και ντροπαλά. Δέ μου μιλούσε. "Όταν τὸ κοίταγμα τού τὸ επίμονο άρχισε νά με στενοχωρεί, θέλησα νά φύγω—άλλά μὲ έκαμ' ένα κίνημα τόσο ίκεταινικό—ένα μικρό κίνημα άπλό και συμπληθικό—κ' αυτό τὸ κίνημα με κάρφωσε στή θέση μου... Τὸν ρώτησα, με νόημα, τί θέλει. Τὰ δύο τὸν χείλη, τὰ ένιωθα νά τρέμουν έλαφρά. Δέ μούδωσε άπάντησιν. "Έξακολουθούσε μοναχά νά με κοιτάζει. "Έβλεπα δύο μάτια φλογερά, πού έφραγγαν μεγάλες άστράτες. Μου θυμίζαν δὲν ξαίρω ποιες φωτιές—καυτές πυρκαϊές πού δὲν ύπόκειον...

"Η στίσιον τού αυτή, ἡ σιγή, με στενοχωρούσε πύ πολύ. "Έκανα νά τραβήξω και πάλι—και τότε άπλόσε δειά τὸ χέρι, και με κράτησε. Αυτή ἡ πόλη τού με ξάφνιασε—στὸν καιρό μου, ὄλ' αυτά, τὰ θεωρούσαμε άπρόετες άκομη—άλλά και συγχρόνως, κ' έφρασε στό βάθος... "Έμεινα καρφωμένη και τὸν κοιτάξα. Και τότε, δίχως νά τὸ περιμένω, μὲ άπλόσε ένα μικρό χαρτίκι διπλομένο. Τραβήχτηκα, δίχως νά τὸ πάρω. "Έκαμα ένα : ὄχι, με τὰ μάτια. Και τότε τὰ δικά τὸν πήραν μιά έφαρμασί λύτης—τόσης, τόσης λύτης, πού δὲν μπορῶ νά τὴν ξεχάσω στή ζωῆ μου... "Αμα είδτε τὴν έπιμονή μου, και τὴν κατώς πειραγμένη—έτσι αὐτός θά εἶπε—κίνησή μου, δὲν έπέμεινε : άπλόσε μονο τρεμονιάστὰ τὸ διπλομένο γράμμα στό χέρι τού πύανου. Τὸ χαρτί πήρε φωτιά. Μιά φλόγα έπαψε γιά μιά στιγμή κ' έτετα εσθρῆσε. Αυτό ποτέ μου δὲ θά τὸ ξεχάσω... Και γάθηκε άπό μπροστά μου, αά σιά...

Δὲν τὸν ξαναείδα τὴ βραδιά εκείνη. "Η εικόνα τού έμεινε, ὡμως, καρφωμένη στό μυαλό μου. Σε λίγη ὡρα μπήκαν νέες μάσκες. "Ημουν ταμαγμένη, σασιμαμένη. Είχα μιά άκαρτήρη έπιθυμία νά τὸν ξαναδώ άπό μακριά.

Τὴν ὡρα πού φύγαμε—ζόντεσε σκεδόν νά ξημερώσει—τραβήξα τὸ Νίκο άπ' τὸ χέρι, και φύγαμε, χωρίς νά ποῦμε καληνύχτα σέ κανένα. "Όταν πήγα σπίτι, ὄλ' αυτά ξανατέραςαν άπ' τὸ νοῦ μου, αάν ὄνειρο γλυκό τῆς φαντασίας, με μιά πύλη μεγάλη νουστάγια...

Αυτὴ ἡ περιπέτεια τῆς χρονιάς εκείνης—δὸο μικρή κ' άσημαντή κ' άν φαίνεται—έμεινε γιά καιρό μὲς τὸ μυαλό μου. "Εταίκα, σιγά-σιγά, με τὴν εύκολία πού ξεχνοῦν τὰ νιάτα, άγχοια και γὼ νά τὴν ξεχνῶ.

Μετά πέντε μήνες, άκρῶς, ἤμουν άρραβωνιασμένη. Δέ θέλω νά σάς χωροῦμαι, με τὸ νά σάς διηγηθῶ εκείνη τὴν ιστορία : τὰ περιστατικά εκείνα δὲ σάς ένδιαφέρουν. Κ' έμεινα, τώρα, δὲ μ' ένδιαφέρουν. "Ένας νέος, πύλο καλός, πύλο συμπληθικός—αὐτός πού ύστερα έγινε άντρας μου, τὸν ξαίρετε—με ζήτησε άπ' τὸν πατέρα. "Ο πατέρας τὸν άγαπούσε—και γὼ άγαπούθα τὸν πατέρα. Εἶπα : ναι, χωρίς νά τὸ πολυκακεθῶ. Δὲν έγω λόγο, άλλως τε, νά παραπονηθῶ. Κ' έτσι, ένα καιῶ πού βρέθηκα άρραβωνιασμένη... Τὸ καλοκαίρι πήγαμε ταξίδι σ' ένα νησί. Δέ θά τὸ ξεχάσω τὸ καλοκαίρι εκείνο. "Ηταν τὸ πύλο χαριτωμένο, ίσως, καλοκαίρι τῆς ζωῆς μου : βαρκάδες, ιππασίες, έκδρομές. "Ένωθα τὸν ένατὸ μου περισσότερο έλευθερο άπό πάντα—ίσως, επειδή έπρόκειτο νά σκαβαθθῶ γιά πάντα... Αυτό, μπορεῖ νά σάς φανεῖ παράξενο, άλλα έτσι είναι. Τέτια ἤταν ἡ ψυχολογία τῆς στιγμῆς...

Εἶχαμε ὄρισε, τὸ γάμο πύλο σύντομα. Και ὁ γάμος έγινε λίγο πρὶν άπ' τὴς Αποχόρες. "Επρόκειτο νά φύγομε γιά τὴν Εδρώπη, άλλ' αναβίασε τὸ ταξίδι, γιά νά περάσουμε τὸ καρναβάλι μαζί με τοὺς δικούς μας.

Τὸ καρναβάλι αὐτὸ ἤταν πύλο πύλο σοβαρὸ γιά μένα. "Ημουν κυρία, και είχα πύλο διαφορετικώτερες ύποχρεώσεις. "Ο άντρας μου μ' αγαπούσε σφοδρά. "Ένοῦσε, σώνει και καλά, νά διασκεδάσω. Πηγαίναμε παντῶ.

Μιά βραδιά—πάλι τελευταία Κυριακὴ τῆς Αποχόρας—(γιατί τὰ θησοῦμαι τώρα, Θέ μου, ὄλ' αυτά :) πήγαμε στό σπίτι ενός μακρινού μου συγγενούς. "Επρόκειτο, ὡπως συνήθως, νά χορεύομε. Πήγαμε ὀ δύο μας—οἱ

άλλοι ἤταν καλεσμένοι σ' αὐλό σπίτι. Χόρευα με πύλο λίγους καβαλλέρους. Κατά τὰ μεάνωτα, μὲς σ' ἡν παρὰζύλη τού χορού, είχα καθίσει πάλι στό πύλο. κ' έπαίξα ένα εὐθύνο κομμάτι. Κ' ένὸ στεκόμουν και μιλούσα με μιά φίλη μου, παρουσιάστηκε ὁ ίδιος ὁ πειροσός. Μόλις τὸν είδα, τὸν θυρήθηκα άμέσως. "Έμεινα άρνησι κ' έκαταστικῆ. Στάθηκε μπροστά μου, με τὸν ίδιο τρόπο. Τὸ πρῶσο τού, ὡμως, ἤταν άλλαγμένο—σά νά είχε σπρωθῆί άπό άρραβωσία. Και τὰ μάτια τὸν ἤταν, τώρα, αόμοια πύλο λυπημένα. "Έρωταζαν, τώρα, σά φωτιές πού προκειται νά σρῆσουν. Δὲν έγω δὲ ποτέ μου, στή ζωῆ μου—και ξαίρετε τὰ χρόνια μου, πιστεύω—μάτια πύλο πύρα κ' άπελεισμένα...

Μέ κοιτάξε και πάλι πύλο ὡρα, μ' ένα βαθύτατο έρωτηματικό. "Ετρεμα ὄλη. "Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Δὲν ξαίρω, έτσι, πύλο ὡρα πέρασε...

Οἱ άλλοι χόρευαν, κανένας δὲ μᾶς πρόσεχε. Δὲν έβλεπα τὴ φίλη μου. "Θαροῦ νά είχε φύγει μιά στιγμή.

"Ημουν έτοιμη νά μιλήσω πρώτῃ, όταν άπλόσε τὸ χέρι ξαφνικά, και μούδωσε και πάλι ένα γράμμα, άλλα με τρῶπο τόσο σοβαρο, τόσο σοβαρο και λυπημένο... Κ' αὐτὴ τὴ φωνή, τὸ πύλο. Και γάθηκε, πρῶτο νά τὸ μᾶλῶσω... Δὲν τὸν ξαναείδα ποτέ πάλι.

Τὸ πρῶτο πού φύγαμε, είχα τὸ γράμμα τὸν κρημένο μὲς τὸ στήθος. Τὸ είχα βάλει, βιαστικά, σὲ μιά μικρὴ τσεπίτσα, δεξιά. "Όταν φθάσαμε στό σπίτι, κ' έμεινα μόνῃ, έτρεξα γρηγορὰ στό φῶς νά τὸ διαβάσω. "Έρωτα παντῶ, και δὲν τὸ βρήκα : μὲ είχε πέσει, φανεταίκα, στό δρόμο...

Αὐτὸ εἶν' ὄλο.

Πρῶτε τὸρα νά σάς πύλο φανητῆ μου, ὅτι αὐτὴ ἡ περιπέτεια—δὸο κωνη και τιποτένια κ' άν τὴν βροῖακετε—έχει σημαδεμένη τὴ ζωῆ μου... "Ένα σοφο έρωτηρεῖ εἶν' αόμοια μένα μου : Ποιός ἤταν αὐτός ὁ άντρώπος ; Γιατί δὲ φανηξε ποτέ τις άλλες μέρες ; Γιατί δὲ θέλησε νά μου φανερωθῆί ;... Αὐτές ὀ έρωτησεις με τρανέρησαν πύλο, πύλο καιρο. "Αν έπιμενετε, με τρανέρησαν αόμοια...

Πόλλες φορές είτα με τὸ νοῦ μου, πύλο ἡ σιά εκείνη δὲν ύπήρξε, πύλο ἤταν ἡ μορφή ενός ὄνειρου...

Δὲν τὸν ξαναείδα ποτέ πάλι. Δὲν έπισθα ποτέ μου τίποτ' άλλο. Δὲν τὸληρηθα νά ύποθέσω τίποτε. "Επειτ' άπό καιρόποιν καιρο, έμεινα χήρα. "Ο πατέρας πέθανε και κείνος, σ' ἡν Εδρώπη. Σε λίγο, έχασα και τὴ μητέρα. "Εσεῖς, αόμοια, τοι, τίποτε παιδί. "Έμεινα μόνῃ. "Απ' τὴν οικογένεια μου, δὲν έμεινε παρά ὁ αδέλφος μου.

Κ' άπό τότε, πύλο λέτε, φίλητῶ μου, ἤμπε πύλο ξαναγιάτσω ποτέ μου...

Σταμάτησε νά λέει. "Η κάμαρα, τὸρα, είχε μυσσοκοτεινιάσει.

Σηροσα τὰ μάτια και τὴν κοιτάξα. Εἶπε αόμοια, με φωνη πύλο σρανή :

— Πέρασαν πύλο χρόνια άπό τότε ! Σαρανταπέντε χρόνια, ά-χρηβός...

"Έκαμα μιά κίνηση μικρὴ άδημονιάς. "Εκείνη δὲ με κοιτάξε δύο-λόυ. Εἶχε τὰ μάτια στολμένα στό παρὰθυρο.

"Εταίκα τὰ γύρισε με μιά, με κοιτάξε κατάματα και πάλι, και με φωνη βαθειά, φανητικῆ, φωνη πύλο δὲν τὴν ἤκουσα ὡς τώρα, φωνη γρηῶς τρελλῆς βεσηρωμένης, πύλο μούδωσ' ένα ὄγος σ' ἡν καρδιά, αν και με κάτο βάσταξα τότε, θαροῦ, τὰ γέλια (τῶρα πύλο τὰ θυμάμαι ὄλ' αυτά, και πύλο εκείνη είναι πεθαμένη, νύθω μιά βαθύτατῃ μεταπέτεια), με μάτια πύλο δὲ μ' έβλεπαν δύο-λόυ, πρόσθεσε αόμοια πύλο σιγά :

— Και νά τὸ δῆτε : μιά μέρα θά γυροῦσι...

ΝΑΠΟΛΕΟΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΜΕΤΑ ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Στὸ τελευταίον τεύχος τού δεκαπενθήμερου δελτίου τῆς "Επιστῆς" μονικῆς "Εταιρίας τού Μομπελιέ αναφέρεται ὅτι σὰν 1790 δύο αδέλφοι έγινε νά δαγκωθῶν μιά μέρα άπό ένα σκύλλο. "Ο ένας άπό τοὺς δύο αδέλφους, τὴν έτοιμῆν έφυγε γιά τὴν "Ολλανδία, ὅπου έπρόκειτο νά έγκατασταθῆ. "Όταν έπίστρεψε σ' ἡν πατρίδα του, μετὰ δέκα χρόνια, έληγοφορήθη ὅτι ὁ αδέλφος τού, έξ άρρωστῆ τού δαγκώματος τού σκύλλου είχε πεθάνει λίγες μέρες μετα τὴν αναχώρησι τού προσβλήθεισῶ αὐλόσσα. "Η εἰδησις αὐτὴ τὸν έπηρεάσε τόσο πύλο, ὡστε, μολονότι είχα περάσει πύλο χρόνια προσβλήθη κ' αὐτός άπό λύσσα και πέθανε ύστερ' άπό λίγες μέρες !...

Οἱ άλλοι χόρευαν, κανένας δὲ μᾶς πρόσεχε...

